

letech jsem pracoval pro divadlo Večerní Brno, o které se Jiří upřímně zajímal a velmi mu držel palec – začal zachycovat jeho běh i práci jeho tvůrců: brzy měl podklady pro monografii o Miroslavu Skálovi a ovšemže mu neušel výjimečný zjev Lubomíra Černíka.

Etik PhDr. J. Sedlák se zřetelně začal zaměřovat na satiru a zejména humor v celé rozsáhlosti tématu, které ho přitáhlo nejen otázkami svého etického základu a rozměru.

V srpnu 1968 zakousla u nás Moskvou řízená vojenská okupace nadějný průběh společenské obrody a nastolila pohyb plnou parou vzad pod titulkem NORMA-LIZACE. Její protagonisté zhanobili všecko, co mohli, a zejména i sebe. Když to Jiří řekl veřejně a nahlas, byl za toto hanobení odsouzen do žaláře – on, a ne ti, kdo tak pilně přispěli k celosvětovému ústupu levicového hnutí, které se dodnes nevzpamatovalo z poznání praxe nastolené tou jedinečnou lidovou demokracií.

Jiří Sedlák odpověděl knížkou „Mříže a smích“ a o jeho dalším zaměření nebylo pochyb: humor se stal středem jeho pracovního zájmu, který vyústil v několikaletý cyklus „HUMORISTÉ“, probírající svět humoru v mezinárodním měřítku; rád jsem mu při tom pomáhal čtením ukázek.

Loni cyklus zaměřil už na rozměrnou plejádu humoristů našich, pokud vím, tedy už ne pouze literárních.

A brzo potom, co došlo k prvním exkurzím do humoristické tvorby klasiků, odešel náhle od začaté práce, bohužel navždycky.

Protože ho znám, jsem si jist, že uzel energie jeho mohutnosti se nemůže jenom tak ztratit – určitě už v tom mezisvětí volných energií vědecky a s láskou podchycuje věčný, božský dar humoru.

Vladimír Fux

Za prof. MUDr. Jiřím Záhejským, DrSc.

Dne 3. prosince 2013 zemřel ve věku 83 let po dlouhé a těžké nemoci v kruhu své rodiny prof. MUDr. Jiří Záhejský, DrSc., po prof. Trýbovi a prof. Horáčkovi třetí přednosta Dermatovenerologické kliniky Lékařské fakulty Masarykovy univerzity ve Fakultní nemocnici u svaté Anny v Brně.

Odešla tak osobnost, která se významnou měrou podílela na rozvoji oboru v intencích pedagogických, klinických a vědeckých na brněnské univerzitě.

Prof. Záhejský se narodil 16. dubna 1930 do úřednické rodiny. Vystudoval gymnázium v Chotěboři a poté lékařskou fakultu – začal v Hradci Králové, studium dokončil v Brně. Po promoci v roce 1955 uvažoval o otorinolaryngologii, realita života ho však přivedla na kožní oddělení v Pardubicích.

A tam jako mladý lékař u pacientky se záhadnou diagnózou diagnostikuje lepru, inu klinické oko.

V roce 1960 nastoupil jako sekundární lékař na brněnskou kožní kliniku a brzy nato započala jeho akademická dráha. Od počátku ho zajímá fyziologie kůže, tomu odpovídá zaměření jeho kandidátské disertační práce z roku 1967 a posléze i jeho práce habilitační zaměřené na hydratační mechanismy kožního povrchu.

V roce 1975 je jmenován docentem a jeho doktorská práce z roku 1982 se věnuje tématu antiperspirace. V roce 1982 je jmenován profesorem a jako přednosta vede Dermatovenerologickou kliniku Lékařské fakulty Masarykovy univerzity FNUSA až do roku 1996.

Jeho odborný rozměr významně ovlivnilo působení na oddělení dětské dermatologie ve FDN v Brně, tedy působení pedagogické, ale i vědecké v laboratoři

fyziologie kůže, vedené docentem Rovenským. Zde, v dětské nemocnici, se stal předním odborníkem na problematiku dětské dermatologie. Zvláště studenty pediatrie byl ctěn a velmi oblíben jako vynikající pedagog. Zajišťoval výuku oboru na pediatrickém směru od roku 1971 do roku 1982 a poskytl studentům výborný studijní materiál v podobě svých skript.

Oblastí zájmu profesora Záhajského byla řada, např. diabetes a kůže, zde především význam pozdní enzymatické glykace keratinů a působení antioxidantů, dále nežádoucí účinky látek a faktorů zevního prostředí narušujících bariérové systémy kožní.

Prof. Záhajský si vždy uvědomoval význam venerologie v aspektech medicínských i společenských.

V roce 2006 vydal velmi ceněnou monografii „Zevní dermatologické terapie a kosmetika“. Jeho vědecko-výzkumná práce však nekončí. Jako osmdesátník se stává spoluautorem patentu na prostředek zevní léčby pomáhající obnově epidermální bariéry s využitím nanočástic. V prosinci roku 2012 o tomto systému přednáší na III. brněnském dermatologic-

kém dnu Antonína Trýba. Přednáška je skvělá, všemi byla přijata s obdivem a úctou.

Byl členem českých, slovenských a evropských odborných společností, členství v České společnosti chemické dokládá šíří záběru u jeho aktivit zaměřených na zevní terapii i kosmetologii. Byl také čestným členem řady společností, včetně Polské dermatovenerologické společnosti, byl laureátem Zlaté medaile Masarykovy univerzity v Brně, Zlaté medaile Lékařské společnosti J. E. Purkyně a Hynkovy medaile LF UK Bratislava. Ano, také jeho spolupráce se slovenskými kolegy byla významná a dá se říci, že stálá a přínosná, na Slovensku se těšil velkému uznání.

Mnoho práce, stálá aktivita, velká publikační šíře, osobnost české, slovenské a evropské dermatovenerologie.

Prof. Záhajský byl člověk s pozitivním přístupem k životu, člověk oblíbený, s mnoha přáteli v kruzích odborných i uměleckých. Měl vydařený smysl pro humor, poezii i prózu. To mimo jiné dalo základ publikaci „Rozpustilé papulky v úsměvném vzpomínání“; zde vzpomíná na své přátele a kamarády, na obor sám pohlíží veselým okem.

Půl roku bojoval s nemocí, byl si vědom její tíže, a přesto do posledních dnů svého života jí čelil a někdy se jí i vysmíval. Pozoruhodný, silný a příkladný postoj.

Prof. Záhajský byl milujícím manželem, otcem, dědečkem i pradědečkem. Pravnuk má jméno Jiří, rod pokračuje, odkaz trvá – odborný a lidský.

V. Vašků

P. S. Pan profesor Záhajský byl mj. dlouholetým členem redakční rady Universitas, k jejímuž působení vždy přispíval s ochotou, úsměvem a slovem moudrého člověka. Bude se nám po něm stýskat.

I. H.